

3. Závěr

Nutno dodat, že ač se kulturní účet za období 2014 zpracovává již po šesté, lze považovat ověření metodických přístupů za téměř stejně významné jako hledání věcných výsledků. S ohledem na rozšíření sektoru kultury, jeho úplnějšího postižení statistickým zjišťováním i částečné uplatnění pozměněných metodických přístupů, jsme stále ještě na počátku vznikající časové řady, a proto ještě není zcela možné s jistotou porovnávat a hodnotit dynamiku úrovně jednotlivých ukazatelů. Bez ohledu na tuto skutečnost však i toto zpracování kulturního účtu ukázalo, že některé významné poznatky o kulturním sektoru se každoročně v zásadě potvrzují (např. postavení jednotlivých oblastí v rámci sektoru, počty zaměstnanců atd.).

Základní otázkou, na kterou by měl dát účet kultury odpověď, je původ, rozsah a užití finančních zdrojů v sektoru kultury. Z administrativních dat bylo zjištěno, že veřejný sektor se podílí na příjmech kulturních institucí částkou 35,9 mld. Kč (tj. 15,9 %) s tím, že tyto prostředky plynou zejména do oblasti kulturního dědictví, živé umělecké tvorby a do uměleckého vzdělávání. Podle šetření v domácnostech dosáhly výdaje směřující z rodinných rozpočtů do kultury, zejména do oblasti médií a živé tvorby, 45,6 mld. Kč (tj. 20,2 % celkových zdrojů). Zdroje vytvořené v podnicích (139,8 mld. Kč tj. 61,9 % z celkových) a neziskových institucích se v porovnání s rokem 2013 také zvýšily, avšak v menším rozsahu než zdroje pocházející od domácností. Příznivější hospodářské podmínky roku 2014 v porovnání s předcházejícím rokem přispěly ke zvýšení disponibilních finančních zdrojů (provozního i investičního charakteru) v kulturním sektoru o 6,6 mld. Kč tj. o téměř 3 %).

Opět se potvrdilo, že se jednotlivé kulturní oblasti významně liší stupněm uplatnění tržních principů a v této souvislosti také úrovní hospodaření, s tím související výší průměrných mezd, investiční aktivitou atd. Případné prohlubování této diferenciacce bude zřejmě záviset na technickém rozvoji na straně jedné a rozsahem podpory neziskových aktivit (kulturní dědictví a část živé tvorby) z veřejných zdrojů na straně druhé.

Problematické ekonomické výsledky výše jmenovaných kulturních oblastí by bylo možné přisuzovat i omezeným možnostem finančních ukazatelů pro vyjádření rozsahu a kvality výkonu některých činností (např. péče o kulturní dědictví, vzdělávací činnost kulturních institucí, působení kultury a jejích hodnot na jedince i společnost). V této souvislosti je proto na místě doplnit ekonomické ukazatele naturálními, z nichž se jako nejvhodnější pro svou komplexnost jeví ukazatel počtu návštěvníků. Nutno dodat, že i celková návštěvnost kulturních institucí se v porovnání s rokem 2013 zvýšila o 5,7 % (viz tab. č. 13). Zvýšení návštěvnosti se týkalo všech významných poskytovatelů služeb tradiční kultury (kulturní dědictví, interpretační a vizuální umění).

Výrazně lepší hospodářské výsledky v porovnání s předcházejícím rokem dokládá vyšší tvorba zisku (zvýšení z 8,6 na 14,7 mld. Kč (o 70,9 %) a ziskové marže (z 3,4 % na 6,9 % tj. o 3,5 p. b., viz tab.č. 3 a tab č. 10).

V makroukazatelích se porovnání se zpřesněnými údaji za rok 2013 jeví také příznivě. Při mírném zvýšení produkce klesla významněji mezispotřeba (o 1,5 %) a hrubá přidaná hodnota se tak zvýšila o 2,6 %.

Jak se ukazuje, váha či podíl sektoru kultury na ekonomice jako celku v několika významných ukazatelích osciluje (v poměrně širokém rozmezí) kolem 2 %.

Veřejné zdroje věnované kultuře představují 2,16% celkových konsolidovaných výdajů veřejných rozpočtů. Podíl výdajů domácností na kulturu k celkovým výdajům domácností dosahuje 3,2 % a počet zaměstnanců v sektoru kultury 2,1 % z celkového počtu zaměstnanců v ekonomice. Konečně předběžně odhadovaný podíl hrubé přidané hodnoty v kultuře mírně přesahuje dvouprocentní úroveň (2,17 %), podíl odhadované úrovně produkce a hrubého domácího produktu kultury svou výší však pod touto úrovní zůstává

(1,97 % a 1,4 % celostátního ukazatele). Jak je zřejmé, makroekonomické výsledky kultury, ač v meziročním porovnání zlepšené, zaostávají za dynamikou ostatních odvětví ekonomiky.

Pokud bychom přidali na pomyslnou misku vah neměřitelnou část výkonů a společenského dosahu sektoru kultury, byl by jeho podíl jistě mnohem vyšší. To, co nelze finančně vyjádřit je však mimo naše možnosti. Je třeba se zabývat tím, co dokážeme ovlivnit a provádět žádoucí změny - zejména v oblasti statistických zjišťování - která nám umožní postupně zvyšovat rozsah kulturních aktivit zahrnutých do satelitního kulturního účtu a naopak snižovat stupeň jeho nepřesnosti.

